

POSTANOWIENIE

Dnia **16 stycznia 2020 roku**

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Robert Pelewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Czachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 16 stycznia 2020 roku

sprawy **P. K. (1)**

ukaranego przez Centraal Justitieel Incassobureau

w przedmiocie zażalenia obrońcy ukaranego, na postanowienie o wykonaniu wydanego w innym państwie członkowskim orzeczenia o karze o charakterze pieniężnym

na mocy art. 437 § 1 kpk

p o s t a n o w i ł :

I. **utrzymać** w mocy zaskarżone postanowienie,

II. kosztami postępowania **obciążyć** Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 listopada 2019r. w sprawie II Kop 20/19 Sąd Rejonowy w Nisku na podstawie art. 611ff § 1 i §6 kpk w zw. z art.611c§1 kpk określił kwalifikację prawną czynu polegającego na tym, że: w dniu 19.02.2019r., o godz. 18:48 w B.-E., N. B. (...)(...) D. B., przekroczył maksymalną prędkość na drogach poza strefą zabudowaną o 16 km/h, według prawa polskiego czyn ten wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 92a kw, a także na podstawie art.611ff§1 i 6 kpk w zw. z art.611c§3 kpk **określił** podlegającą wykonaniu karę pieniężną na kwotę 588,82 zł odpowiadającą 137 Euro -według średniego kursu walut określonego przez NBP na dzień wydania orzeczenia w państwie obcym(Holandia), tj., 04.03.2019r.

Zażalenie na to powyższe postanowienie złożył obrońca ukaranego, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, który doprowadził do ukarania P. K. (1) karą pieniężną w wysokości 588,82 zł za rzekome przekroczenie prędkości poza strefą zabudowaną o 16 km/h, co miało mieć miejsce w Holandii, tj. o wykroczenie z art. 92a kw według polskiego ustawodawstwa;
2. obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść orzeczenia tj. o naruszenie art. 438 pkt 2 kpk poprzez pozbawienie obwinionego prawa do obrony przysługującego mu na podstawie art. 6 kpk;
3. obrazę przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez naruszenie zawartego wart. 42 ust. 2 prawa do obrony;
4. obrazę przepisów Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez naruszenie zawartego wart. 6 prawa do rzetelnego procesu.

Obrońca ukaranego wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu stwierdził, co następuje:

Zażalenie obrońcy ukaranego na uwzględnienie nie zasługuje.

Sąd odwoławczy w całości podtrzymuje stanowisko Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu wyrażone w postanowieniu z dnia 19 grudnia 2019r., w sprawie II Kz 260/19. Postanowienie to zostało wydane w oparciu o taki sam stan faktyczny.

W niniejszej sprawie Sąd I instancji wbrew twierdzeniom obrony poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa P. K. (1) odnośnie przedmiotowego wykroczenia w kontekście złożonej umowy kupna sprzedaży samochodu (...) o nr rej (...) 31 z dnia 5 lipca 2018r. (k.26).

Wykonaniu w Polsce w trybie przepisów rozdziału 66b kpk podlegać może wydane w innym państwie członkowskim UE orzeczenie o karach o charakterze pieniężnym. Zgodnie z art. 611ff § 1 kpk zdanie drugie "karą o charakterze pieniężnym" jest obowiązek uiszczenia przez sprawcę określonych w orzeczeniu kwoty pieniężnej jako kary za popełnione przestępstwo - w razie gdy orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim UE dotyczyć będzie kary za popełnione wykroczenie, nie stanowi to podstawy do odmowy jego wykonania, gdyż zgodnie z art. 1 lit. b decyzji ramowej o karach pieniężnych również obowiązek uiszczenia określonej kwoty pieniężnej w związku z popełnieniem wykroczenia jest "karą o charakterze pieniężnym" - tak też należy rozumieć odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów rozdziału 66b zawarte w art. 116b § 1 kpw.

Odnosząc się natomiast do kwestii związanej z uprawnieniem sądu polskiego do weryfikowania przesłanek dopuszczalności wystąpienia o wykonanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, należy wskazać, że uwzględniając dorobek orzecznictwa i doktryny dotyczący analogicznej kwestii analizowanej na gruncie europejskiego nakazu aresztowania, przyjęć należy, że jest to możliwe wyłącznie w ograniczonym zakresie. Przemawia za tym również wzgląd na stanowiącą fundament współpracy sądowej między państwami członkowskimi Unii Europejskiej zasadę wzajemnego zaufania. Kontroli organu sądowego państwa wykonania orzeczenia podlega więc między innymi kompetencja konkretnego organu do wystąpienia o wykonanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, nie jest natomiast dopuszczalne weryfikowanie celowości takiego wystąpienia (np. z uwagi na przewagę kosztów wykonania nad wysokością kary). Nadto skoro w postępowaniu o wykonaniu orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej chodzi o wykonanie prawomocnego już orzeczenia, to wykluczone również jest badanie, czy przestępstwo, wykroczenie za które karę wymierzono, faktycznie miało miejsce. Reasumując powyższe argumenty skarżącego, kwestionujące merytoryczną zasadność wydanego w Holandii orzeczenia o nałożeniu kary o charakterze pieniężnym nie mają znaczenia w niniejszej sprawie. Tę kwestie winny być przez ukaranego wyjaśnione w postępowaniu toczącym się w państwie obcym.

Przechodząc do kolejnych zarzutów skarżącego, to za chybiony należy uznać również zarzut obrońcy ukaranego w zakresie naruszenia jego prawa do obrony.

Zasada prawa oskarżonego (obwinionego) do obrony jest dyrektywą wynikającą z przepisów Konstytucji RP (art. 42 ust. 2) oraz ze zobowiązań prawnomiędzynarodowych (art. 14 ust. 3 MPPOiP i art. 6 ust. 3 lit. c EKPC). Stanowi ona dyrektywę uprawniającą, która daje oskarżonemu, obwinionemu podmiotowe prawo do obrony w postaci zespołu uprawnień obrończych (M. Cieślak, Polska procedura..., s. 267). Istota zasady prawa do obrony polega na umożliwieniu oskarżonemu (podejrzanemu) odpierania przedstawionych mu zarzutów, kwestionowania przemawiających przeciwko niemu dowodów, a także przedstawiania dowodów na poparcie własnych twierdzeń. Obowiązki tej zasady przesądza o tym, że oskarżony jest podmiotem, a nie przedmiotem postępowania (P. Wiliński, Zasada prawa do obrony..., s. 196–197).

Nadto przepis art. 611 ff § 1 kpk należy rozumieć w ten sposób, że prawomocne orzeczenie o karze o charakterze pieniężnym podlegające wykonaniu na gruncie prawa polskiego będzie dotyczyło również orzeczeń wydanych w

innym państwie przez organ inny niż sąd w odniesieniu do czynów podlegających karze zgodnie z prawem państwa wydającego, pod warunkiem, że dana osoba miała możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez instytucję umocowaną ustawowo w systemie organów ochrony prawnej, mającą charakter stały w tym systemie, respektującą między innymi zasadę kontrydiktoryjności, a także zapewniającą jawność postępowania oraz inne możliwości obrony oskarżonego, która w swoim postępowaniu zawiera również inne cechy charakterystyczne dla postępowania karnego. Nie musi to być przy tym sąd karny w rozumieniu prawa polskiego. Może to być również instytucja o charakterze administracyjnym, jeżeli spełnia wyżej wskazane wymagania. Zgodnie z motywem czwartym decyzji ramowej, obejmuje ona także „kary o charakterze pieniężnym wymierzone w związku z naruszeniem przepisów ruchu drogowego”, a art. 5 ust. 1 decyzji ramowej 2005/214/WSiSW, wymieniając czyny, w wypadku których wymierzona za nie kara pieniężna podlega wykonaniu w trybie tej decyzji ramowej stanowi, że w grupie tej mieszczą się m.in. naruszenia przepisów ruchu drogowego. Warto w tym kontekście zauważyć, że wyrokiem z 14.11.2013 r., w sprawie (...), w postępowaniu dotyczącym egzekucji kary pieniężnej nałożonej na M. B. (ECLI:EU:C:2013:733, Legalis 740022), Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej rozstrzygnął wątpliwość odnoszącą się do wyrażenia sąd właściwy także w sprawach karnych (art. 1 lit. a pkt III decyzji ramowej 2005/214/WSiSW). Jak stwierdził, wyrażenie to nie może zostać pozostawione ocenie państw członkowskich UE, bowiem z wymogu jednolitego stosowania prawa UE wynika, że należy mu nadać w całej Unii autonomiczną i jednolitą wykładnię, uwzględniając kontekst przepisu oraz cel realizowany przez decyzję ramową. Trybunał orzekł, że w zakres tego pojęcia wchodzi wszelkie organy, które orzekają w postępowaniu mającym zasadnicze cechy postępowania karnego. Chodzi tu w szczególności o związanie zasadami: nulla poena sine lege, winy jako podstawy odpowiedzialności, adekwatności/proporcjonalności kary. Trybunał rozstrzygnął ponadto niejasność sformułowania o możliwości skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy także w sprawach karnych (art. 1 lit. a pkt III decyzji ramowej 2005/214/WSiSW) stwierdzając, że ten wymóg jest spełniony także wtedy, gdy przepis nie przewiduje możliwości bezpośredniego skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez "sąd właściwy także w sprawach karnych", lecz przewidziany jest środek zaskarżenia orzeczenia organu niesądowego (organu administracyjnego), działający kasatoryjnie.

W realiach przedmiotowej sprawy należy wskazać, że z przesłanego przez Centraal Justitieel Incassobureau zaświadczenia określonego w art. 4 decyzji Ramowej Rady 2005/214/WSiSW w sprawie wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym wynika, że przedmiotowa instytucja potwierdziła, iż P. K. (1) został poinformowany zgodnie z prawem państwa wydającego o swoim prawie do kwestionowania słuszności zarzutów oraz o ograniczeniach czasowych takiego środka prawnego. Znajduje to zresztą potwierdzenie w postanowieniu Centraal Justitieel Incassobureau kierowanym do obwinionego P. K. (1), które wbrew twierdzeniom skarżącego zostało sporządzone w języku polskim (k.13).

Ponadto stawiając zarzut niewłaściwego doręczenia obwinionemu prawomocnego postanowienia Centraal Justitieel Incassobureau z dnia 4 marca 2019r. nr (...) sam skarżący popada w sprzeczność. Z treści wywiedzionego środka odwoławczego wynika bowiem, że obwiniony zamieszkuje w W. (...)-(...) U. od 2017r. Tymczasem z przedłożonej przez obrońcę P. K. (2) umowy kupna sprzedaży samochodu (...)-z dnia(...) (k.26) wynika, że obwiniony zamieszkuje w Hucie (...) ul. (...), gdzie też organ państwa obcego kierował do niego korespondencję. Co również istotne, przesłany na powyższy adres odpis zaskarżonego postanowienia Sądu Rejonowego w Nisku został odebrany przez Z. K. (k.22) i przekazany obwinionemu, skoro ta decyzja została następnie zaskarżona.

Ponadto z umowy kupna sprzedaży samochodu wynika, że obwiniony zgłosił wyrejestrowanie pojazdu dopiero w dniu 10 maja 2019r. (a więc po upływie 10 miesięcy od jej zawarcia). Tym samym nastąpiło to już po dacie uprawomocnienia się postanowienia Centraal Justitieel Incassobureau z dnia 4 marca 2019r. nr (...), co ewidentnie dowodzi, że P. K. (1) zapoznał się z treścią orzeczenia organu państwa obcego. Skoro bowiem jak już wyżej wskazano postanowienie Sądu Rejonowego w Nisku z dnia 5 listopada 2019r., w sprawie II Kop 20/19, zostało przekazane obwinionemu, zaś skarżący nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność, że obwiniony nie zapoznał się z postanowieniem organu obcego, to nie można skutecznie twierdzić, że jego prawo do obrony zostało naruszone, gdyż nic na to nie wskazuje.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.